Oikeustapauskokoelma

Unionin tuomioistuimen määräys (kahdeksas jaosto) 29.3.2012 – Safilo

(asia C-529/10)

Työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta — Välitön verotus — Veroasiat ylimpänä asteena ratkaisevassa tuomioistuimessa vireillä olevien oikeudenkäyntien saattaminen päätökseen — Oikeuksien väärinkäyttö — SEU 4 artiklan 3 kohta — Perussopimuksessa taatut vapaudet — Syrjintäkiellon periaate — Valtiontuki — Velvollisuus taata unionin oikeuden tehokas soveltaminen

Jäsenvaltiot — Velvoitteet — Vilpittömän yhteistyön velvollisuus — Unionin oikeuden täytäntöönpano — Oikeuksien väärinkäytön kieltoa koskeva periaate — Pääomien vapaa liikkuvuus — Syrjintäkiellon periaate — Valtiontukisäännöt — Jäsenvaltioiden välitön verotus (SEU 4 artiklan 3 kohta; SEUT 63 artikla ja SEUT 107 artiklan 1 kohta) (ks. 23, 25, 26 ja 28–33 kohta sekä tuomiolauselma)

Aihe

Ennakkoratkaisupyyntö – Corte suprema di cassazione – Yhtiövero – Kansallinen lainsäädäntö, jossa säädetään yhtiöiden jakamien osinkojen verottamisesta erisuuruisilla veroprosenteilla yhtiöiden kotipaikan mukaan – Liiketoimi, johon osallistuu yhtiöitä, joiden kotipaikka on Italiassa, ja yhtiöitä, joiden kotipaikka on ulkomailla – Viranomaisen päätös kantaa maksettava vero, kun kyse on yhtiöistä, joiden kotipaikka on ulkomailla – Oikeuksien väärinkäytön käsite sellaisena kuin se on määritelty asiassa C-255/02, Halifax ym., annetussa tuomiossa – Sovellettavuus välittömien verojen kaltaisiin kansallisiin veroihin, joita ei ole yhdenmukaistettu

Ratkaisu

Unionin oikeutta, erityisesti oikeuksien väärinkäytön kieltoa koskevaa periaatetta, SEU 4 artiklan 3 kohtaa, EUT-sopimuksessa taattuja vapauksia, syrjintäkiellon periaatetta, valtiontukisääntöjä ja velvollisuutta taata unionin oikeuden tehokas soveltaminen, on tulkittava siten, ettei se ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa välitöntä verotusta koskevassa asiassa sellaisen kansallisen säännöksen soveltamiselle, jossa säädetään, että veroasiat ylimpänä asteena ratkaisevassa tuomioistuimessa vireillä olevat oikeudenkäynnit voidaan saattaa päätökseen maksusuorituksella, joka vastaa 5:tä prosenttia oikeusriidan arvosta, jos nämä oikeudenkäynnit ovat tulleet vireille ensimmäisessä oikeusasteessa yli kymmenen vuotta ennen kyseisen säännöksen voimaantulopäivää nostetulla kanteella ja jos veroviranomaiset ovat hävinneet asian sekä ensimmäisessä että toisessa oikeusasteessa.